

NOVO!"

Zemaljska i nebeska Crkva bit će na koncu jedno. Nebeski šator bit će svetište u kojem će stanovati Bog s ljudima koji budu slavno uskrsnuli. Naše rukotvorene crkve su kao predvorje ove Crkve vječnosti/Le febvre/.

U šatoru Božjem na zemlji, u šatoru Božjem i u vječnosti!

===

PASTORALNA LITURGIJA V PRAKSI

POZIV EPISKOPATA Jugoslovanski episkopat je po zgledu škofov drugih narodov kleru v dušnem pastirstvu podaril liturgično "Vodilo za sodelovanje vernikov pri sv. maši" /slovenska izdaja, Maribor 1960/. Z njim je dušne pastirje opozoril na nekatera načela, ki se v sodobnem dušnem pastirstvu vedno bolj uveljavljajo, in jih je pozval, da vsak na svojem področju izvede, kar Cerkev v tej dobi svoje zgodovine od svojega klera pričakuje in tudi zahteva.

Dušni pastirji smo v službi Cerkve in smo podrejeni hierarhiji, ki naše dušnopastirsko delo vodi in usmerja. Po tem "vodilu" je treba, da se priključimo na tokove, ki v sedanosti določujejo duhovno življenje in dejavnost Cerkve. Ako to opustimo, smo v nevarnosti, da naše delo ohromi, da

postane jalovo in brez božjega blagoslova.

PRAVNA IN ŽIVLJENSKA POVEZANOST S CERKVIJO Krst nas pravno poveže s Cerkvijo. Ker smo krščeni, v svojih verskih zadevah spadamo pod sodnost Cerkev, zakaj Cerkev je v svojem redu popolna družba, ki ima svoje cilje in sredstva, da jih doseže.

Krst pa s Cerkvijo poveže še na drug, popolnejši način, kakor ni primera v nobeni drugi družbi. Cerkev namreč ni samo organizacija, temveč tudi organizem, je skrivnostno telo Jesusa Kristusa, polno nadnaravnega življenja, ki polje po njem. Zaradi krsta smo krstjani s Cerkvijo povezani življsko, ne samo na zunan, ampak tudi na znotraj. Življske vezi so močnejše od pravnih. Te ne popuste nikoli in nikjer in v nobenih okoliščinah, pa naj so še tako hude in težke. Te dajejo trdnost in moč tudi pravnim vezem. Toda gojiti jih je treba skrbno gojiti.

CILJ PASTORACIJE Cilj sodobne pastoracije je v prvi vrsti, da v krščanskih vernikih goji organsko povezanost s Cerkvijo. Zato sodobna pastoracija zahteva, da se verniki večkrat spomnijo na krst in na njegove učinke. Pastoralno zahtevo je Cerkev upoštevala in je v obnovljeni velikonočni liturgiji določila, naj verniki krsne obljube obnavljajo vsako leto, in sicer s posebnim liturgičnim aktom, ki je na novo vložen v okvir slovesnega obreda velikonočne vigilije. Tu

je namreč prvotno in pravo mesto sv. krsta. Velikonočna vigilijska je vse do naših dni ohranila značaj krstne liturgije. Ob njej slutimo, s kakšno slovesnostjo so nekoč delili sveti krst, da bi se krščenim neizbrisno vtisnil v spomin.

Iz pastoralnih nagibov tudi naši škofje priporočajo, naj spomin na sveti krst verniki obnavljajo v obredu kropljenja ljudstva z blagoslovljeno vodo, ki naj se opravi vsako nedeljo pred farno mašo /Vodilo, t. 45/.

Kar je krst začel, to nadaljuje, ohranjanja, razvija in krepi Evharistija kot daritev in kot zakrament. Zato ni samo amaterstvo nekaterih duhovnikov, ampak le logična posledica prejšnje zahteve, če so dobna pastoraacija teži tudi za tem, da krščanskim vernikom odkriva bogastvo milosti, ki je skrito v evharistični daritvi in v evharističnem kruhu. Približati vernikom Evharistijo, vključiti jih v evharistično daritev, da v njej na svoj način sodelujejo, olajšati jim prejemanje Evharistije - to je velika zahteva in obenem naloga sodobne pastoraacije.

Iz te želje so se porodili evharistični dekreti, ki jih je izdal sv. Pij X. Isto so nameravali pobudniki liturgičnega gibanja v prvi polovici našega stoletja. Pastoralni razlogi - sollicitudo pastoralis - nagiba tudi cerkveno vodstvo, ko v naših dneh izvaja sekularno obnovo liturgije. Pastoralna gorečnost Cerkve se je

pri tem tako razplamtela, da gre preko stoletnih tradicij, ki so v teku časa postale zavora uspešnega pastoralnega dela. "V preteklosti se je Cerkev držala tradicij, v sedanjosti se vključuje v čas." To so besede, ki razumejo pastoralne potrebe naših dni. Prišle pa so iz ust pastirja vesoljne Cerkve sv. očeta Janeza XXIII. /Gl. Služba božja, št. 5, str. 18/.

Pastoralni razlogi so tudi našemu episkopatu narekovali "Vodilo za sodelovanje vernikov pri sv. maši". Z njim naši škofje nameravajo doseči velike cilje liturgične obnove.

DELO, TEŽAVE, Pastoralni razlogi naj
USPEHI tudi nas, dušne pastir
je, priganjajo, da se
z vsem ognjem lotimo dela, ki nam so ga nakazali naši škofje.

a/ - Govorimo večkrat svojim vernikom o sv. krstu in njegovih unčinkih! Delimo ta zakrament s primerno slovesnostjo in poudarkom! Spominjajmo nanj z obredom kropljenja pred nedeljsko farno mašo! Omejimo svojo nedeljsko pridigo na predpisani čas, da se zaradi tega obreda služba božja ne bo brez potrebe nategnila /Vodilo, t. 17/. Uvedimo v župniji zborna mašo, zakaj "zborna maša je najuspešnejše sredstvo dušnega pastirstva". /Vodilo, t. 66/. Besedilo imamo v knjižicah. "Nič ne smemo imeti za bolj važno kot je sv. maša". /Janez XXIII., Gl. Služba božja, št. 5, str. 3/. Ako veljajo papeževe besede za vsako obliko sv. maše, veljajo gotovo v po-

sebni meri za zborna mašo.

b/ - Ne strašimo se truda, ovir i težav, ki nanje naletimo pri uvajanju zborne maše. Predsodki, tradicija, individualistični duh v pobožnosti, pasivnost v verskem življenju, pomanjkanje ljudi in sredstev so težave objektivnega značaja, naš negativni odnos do zborne maše pa je težava subjektivnega reda. Podobnih težav ne čutimo samo mi, čutili so jih namreč vsi duhovniki, ki so pomen zborne maše doumeli in so jo v svoji župniji uvedli. Toda vse te težave so premagljive in jih moramo premagati. Sodobna pastorecija to zahteva! Cerkev to hoče!

c/ - Ne strašimo se truda, zakaj obilno bo poplačan. To nam zagotavlja narava zborne maše same. Isto nam zagotavljajo dušni pastirji, ki so v svojih župnijah zborna mašo že uvedli. Z zborna mašo si obetamo doseči zlasti naslednje pastoralne uspehe: poglobili bomo versko življenje svojih vernikov, odprli jim bomo duhovne zaklade, nakopičene v Rimskem misalu, ohranili jih bomo v življenjski povezanosti s Cerkvijo, priključili jih bomo na duhovne tokove, ki v naši dobi tako močno valovijo v Cerkvi, predramili jih bomo iz verske zaspanosti, prebudili bomo v njih versko vnemo, podjetnost in dejavnost, pripravili jih bomo na naloge, ki jih je Previdnost prihranila kristjanom za dneve, ki prihajajo, pa naj bodo dobri ali hudi. Obetamo si, da bomo naše vernike ohranili v zvestobi do Cerkve

in jim bomo pomagali, da bodo preko valovanja sedanjega časa srečno dospeli v večna bivališča, kar je končni cilj vsakoga dušnega pastirstva.

Zborna maša pa naj postane znamenje našega časa: znamenje sodobne, dejavne in uspešne pastorage.

MISLITI I OSJEĆATI INTERDIJECEZANSKI

Na prvim stranicama knjige Abbé Remy-a "Od stvaranja do atomskog doba" /izdanje od Dominikanaca, Split 1961/ napisano je da se "narodi moraju požuriti da više ne misle samo pokrajinski, ni narodno, pače ni evropski, nego planetarno", a malo dalje - da ni je dovoljno osjećati "planetarno" nego treba osjećati "kozmički".

Abbé Remy piše ovo da istakne važnost promjene načina mišljenja kako bi se spriječilo uništavanje života na zemlji.

Analogija na našu vjersku i pastoralnu problematiku neće biti nimalo neumjesna: treba prestati misliti i osjećati lokalno, župski, dijecezanski - potrebno je misliti i osjećati INTERDIJECEZANSKI, KATOLIČKI.

Tko malo bolje pozna naše prilike i potrebe složiti će se s tim. Župe i dijeceze su ustanove povijesnog razvoja i pravnih čina, ali pastoralna problematika nije uokvirena u župske i biskupijske granice. Život se ra